

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

11. juli 1996 *

I sag T-271/94,

Eugénio Branco Ld.^a, Lissabon, ved advokat Bolota Belchior, Vila Nova de Gaia, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Schroeder, 6, rue Heine,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana-Maria Alves-Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af en beslutning, som sagsøgte skulle have truffet og meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 25. maj 1994 fra Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Departementet for Anliggender

* Processprog: portugisisk.

vedrørende Den Europæiske Socialfond) og ved Kommissionens skrivelse af 16. juni 1994, hvorved denne dels afsløg den anmodning om udbetaling af saldo-beløbet, som sagsøgeren havde indgivet i forbindelse med ydede tilskud fra Den Europæiske Socialfond til to uddannelsesprogrammer, dels nedsatte tilskuddene og krævede tilbagebetaling af forskudsbeløb, som Den Europæiske Socialfond og den portugisiske stat allerede havde udbetalt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne R. García-Valdecasas og J. Azizi,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. juni 1996,

afsagt følgende

Dom

Retlig baggrund

1 I henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), i Rådets afgørelse 83/516/EØF af 17. oktober 1983 om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 38) deltager denne i finansieringen af foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse og erhvervsvej-

ledning. I henhold til artikel 5, stk. 1, i samme afgørelse udgør Den Europæiske Socialfonds tilskud (herefter »fonden«) 50% af de tilskudsberettigede udgifter, idet tilskuddet dog ikke må overstige det økonomiske tilskud, den pågældende medlemsstats offentlige myndigheder yder.

- 2 Artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af afgørelse 83/516/EØF om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 1, herefter »forordningen«) fastsætter de udgifter, som fonden kan yde tilskud til.
- 3 Fondens godkendelse af en ansøgning om finansiering medfører i henhold til forordningens artikel 5, stk. 1, udbetaling af et forskud på 50% af det bevilgede tilskud fra den dato, der er anført for foranstaltningernes begyndelse. I henhold til artikel 5, stk. 4, skal anmodninger om udbetalinger af saldobeløb indeholde en detaljeret redegørelse for indholdet, resultaterne og finansieringen af den pågældende foranstaltning. Medlemsstaten attesterer den faktiske og regnskabsmæssige rigtighed af de i udbetalingsanmodningerne indeholdte oplysninger.
- 4 I henhold til forordningens artikel 7, stk. 1, kan såvel Kommissionen som medlemsstaten foretage revision af tilskuddets anvendelse. Artikel 7 i Kommissionens beslutning 83/673/EØF af 22. december 1983 vedrørende forvaltningen af Den Europæiske Socialfond (EFT L 377, s. 1, herefter »beslutning 83/673«) bestemmer, at en medlemsstat, der undersøger et tilskud på grundlag af en formodet uregelmæssighed, straks skal underrette Kommissionen.
- 5 Endelig bestemmer forordningens artikel 6, stk. 1, at Kommissionen, såfremt tilskuddet fra fonden ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, kan suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger. Artiklens stk. 2 bestemmer, at de udbetalte beløb, som ikke er blevet anvendt på de

i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, skal tilbagebetales. I det omfang medlemsstaten til Fællesskabet indbetaler de beløb, der skal tilbagebetales af dem, der er ansvarlige for finansieringen af foranstaltningen, indtræder den i Fællesskabets rettigheder.

Faktiske omstændigheder og tvistens baggrund

- 6 Sagsøgte godkendte ved beslutninger meddelt sagsøgeren af Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Departementet for Anliggender vedrørende Den Europæiske Socialfond, herefter »DAFSE«) henholdsvis den 31. april og 27. maj 1987 to tilskud på 11 736 792 ESC (sag 870302 P3) og 82 700 897 ESC (sag 870301 P1) til uddannelsesprogrammer.
- 7 Den 24. juli 1987 fik sagsøgeren i henhold til forordningens artikel 5, stk. 1, udbetalt et forskud.
- 8 Efter afslutningen af uddannelsesprogrammerne, som blev afholdt i tidsrummet 1. januar 1987 til 31. december 1987, anmodede sagsøgeren DAFSE om udbetaling af de resterende saldobeløb.
- 9 DAFSE meddelte ved to skrivelser af 24. april 1989 sagsøgte, at det i henhold til artikel 7 i beslutning 83/673 havde suspenderet udbetalingen af saldobeløbet.
- 10 Den 30. juli 1990 meddelte DAFSE sagsøgte, at det havde fundet, at visse udgifter ikke var tilskudsberettigede, og at det havde anordnet tilbagebetaling af de tilsvarende beløb, det havde udbetalt sagsøgeren i forskud.

- 11 DAFSE pålagde ved to skrivelser af samme dato, som blev modtaget den følgende dag, sagsøgeren inden ti dage at tilbagebetale de forskud på 1 535 946 ESC (sag 870302 P3) og 4 399 475 ESC (sag 870301 P1), som var ydet af fonden, samt 1 256 683 ESC (sag 870302 P3) og 3 599 570 ESC (sag 980301 P1), som den portugisiske stat havde ydet som sit bidrag. Det fremgik af skrivelserne om tilbagebetalingskravet, at den portugisiske stat tog forbehold for de ændringer, som eventuelt måtte foretages efter undersøgelser foretaget af de kompetente myndigheder og, i sag 870301 P1, efter en beslutning fra sagsøgte.

- 12 Ved to skrivelser af 13. september 1993 meddelte DAFSE sagsøgeren to beslutninger, nr. 82/93 og nr. 84/93 af 1. september 1993. DAFSE meddelte heri, at det var indtrådt i sagsøgtes rettigheder og truede sagsøgeren med, at det ville foretage en skatteinddrivelse, såfremt sagsøgeren ikke inden otte dage havde betalt de beløb, DAFSE havde tilbagebetalt sagsøgte.

- 13 Ved skrivelse af 12. maj 1994 anmodede sagsøgeren DAFSE om at få oplyst begrundelsen for, at sagsøgte endnu ikke havde truffet nogen beslutning vedrørende disse sager.

- 14 Den 25. maj 1994 tilsendte DAFSE sagsøgeren følgende skrivelse:

»(...)

1. I henhold til artikel 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 tilkommer den endelige afgørelse vedrørende anmodninger om udbetaling af saldobeløb Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som kan suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde, såfremt det ikke er blevet anvendt på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser.

2. Kommissionen lader dog sin afgørelse afhænge af resultaterne af en kontrol af den faktiske og regnskabsmæssige rigtighed af de i udbetalingsanmodningen indeholdte oplysninger, som skal attesteres af medlemsstaterne (artikel 5, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 2950/83). Kommissionen finder nemlig, at medlemsstaterne har større muligheder for at kunne bedømme, om de udgifter, som støttemodtagerne har afholdt til de pågældende foranstaltninger, er lovlige, berettigede og hensigtsmæssige.

3. Det tilkommer på nationalt plan DAFSE på grundlag af de faktiske regnskabsmæssige overslag at attestere rigtigheden af oplysningerne i anmodningerne om saldobeløb [artikel 2, litra d), i lovdekret nr. 37/91 af 18. januar 1991], enten selv eller ved en hertil befuldmægtiget tredjemand, medmindre der er tale om generalinspektøren for finansvæsenet, som har selvstændig kompetence til at gennemføre regnskabskontrol.

4. Dette er baggrunden for, at de foranstaltninger, som blev gennemført af selskabet Eugénio Branco i forbindelse med sag 870301 P1 og 870302 P3 blev undergivet en regnskabskontrol, som blev foretaget af Kontoret for Kontrol med de Offentlige Finanser.

5. Efter at DAFSE har gennemgået de pågældende ansøgninger om udbetaling af saldobeløb under hensyntagen til resultaterne af den ovenfor nævnte gennemførte regnskabskontrol, har det meddelt Kommissionen sin beslutning vedrørende ansøgningerne ved skrivelse nr. 8241 og nr. 8243 af 30. juli 1990, hvoraf kopi er vedlagt i bilaget.

6. Kommissionen meddeler i øvrigt kun sin afgørelse, når denne ikke er i overensstemmelse med medlemsstatens afgørelse, eller når godkendelsesbeslutningen indebærer udbetaling af et bestemt beløb som saldobeløb.

7. I denne sag indeholdt medlemsstatens beslutning vedrørende anmodningen om udbetaling af saldobeløb i forbindelse med sag 870301 P1 og 870302 P3 et afslag, hvorfor DAFSE uden videre tilbagebetalte Kommissionen de af selskabet Eugénio Branco skyldige beløb, som fremgår af beslutningen (jf. udbetalingsgodkendelserne nr. 1399/90, 1400/90, 1401/90 og 1402/90, alle af 30. juli 1990, bilagt skrivelse nr. 8241 og nr. 8243).

Dette er årsagen til, at Kommissionen ikke har fremsendt sin afgørelse vedrørende anmodningerne om udbetaling, idet medlemsstaten efter at have betalt er indtrådt i Kommissionens rettigheder i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2950/83, hvorfor Kommissionen har henlagt disse sager.

(...)«.

- 15 Ved skrivelse af 30. maj 1994 anmodede sagsøgeren sagsøgte om at oplyse, hvorfor Kommissionen endnu ikke have truffet nogen endelig beslutning vedrørende disse sager.

- 16 Kommissionen besvarede den 16. juni 1994 denne anmodning således:

»(...)

Jeg skal hermed meddele Dem, at de portugisiske myndigheder har meddelt fondens tjenestegrene, at de pågældende sager henhører under artikel 7 i Kommissionen beslutning (83/673/EØF) af 22. december 1983, som bestemmer følgende:

’Såfremt gennemførelsen af en foranstaltning, hvortil der er ydet tilskud, gøres til genstand for en undersøgelse på grundlag af en formodet uregelmæssighed, underretter medlemsstaten straks Kommissionen.’

Da DAFSE (Departementet for Anliggender vedrørende Den Europæiske Socialfond) er fondens officielle repræsentant i Portugal, er en kopi af Deres skrivelse d. d. tilsendt dette organ, som vil meddele Dem alle fornødne oplysninger.

(...)«.

Retsforhandlinger

- 17 Sagsøgeren har anlagt nærværende sag ved stævning indgæet den 22. juli 1994.
- 18 Ved dokument indgivet den 29. september 1994 har sagsøgte fremsat formalitetsindsigelse uden indledning af behandlingen af sagens realitet i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1. Sagsøgeren har indgivet sine bemærkninger hertil den 10. november 1994.
- 19 I medfør af procesreglementets artikel 64 har Retten ved skrivelse af 9. juni 1995 spurgt sagsøgeren, om sagsøgeren har anfægtet de retsakter, som indeholdes i skrivelserne fra DAFSE af 30. juli 1990, ved de nationale retsinstanser. Retten har endvidere opfordret sagsøgte til at fremlægge den eller de retsakter, som indeholdes i den eller de eventuelle afgørelser om ikke at udbetale saldobeløbet og nedsætte tilskuddet, som sagsøgte har truffet vedrørende de omtvistede sager.
- 20 Sagsøgeren har svaret, at man ikke har anfægtet de pågældende retsakter ved de nationale retsinstanser.
- 21 Sagsøgte har præciseret følgende: »(...) Kommissionen har ikke truffet udtrykkelig afgørelse om ikke at udbetale saldobeløbet eller om nedsættelse, som omhandlet i artikel 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 ... Medlemsstaten har nemlig ved institutionen DAFSE fastslået, at der har foreligget uregelmæssigheder ved gennemførelsen af de omstridte uddannelsesprogrammer, og har suspenderet anmodningen om udbetalingen af saldobeløbet ... i henhold til artikel 7 i beslutning 83/673«.

- 22 Ved kendelse af 14. juli 1995 har formanden for Tredje Afdeling bestemt at behandle formalitetsindsigelsen sammen med sagens realitet.
- 23 Senere er den refererende dommer blevet tilknyttet Sjette Afdeling, hvortil sagen følgelig er blevet henvist.
- 24 Retsmødet fandt sted den 4. juni 1996. Parternes repræsentanter afgav indlæg og besvarede Rettens spørgsmål.
- 25 Formanden for Femte Afdeling har afsluttet den mundtlige forhandling ved afgørelse af 18. juni 1996.

Parternes påstande

- 26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens afgørelse, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 25. maj 1994 fra DAFSE og ved skrivelse af 16. juni 1994 fra Kommissionen, og hvorved Kommissionen tog stilling til anmodningen om at udbetale saldobeløbet i sagen om tilskud fra fonden, annulleres, for så vidt visse af sagsøgerens fremlagte udgifter i denne afgørelse ikke fandtes at være tilskudsberettigede, og sagsøgeren deri blev pålagt:

- a) I sag 870302 P3: at tilbagebetale 1 535 946 ESC til fonden og 1 256 683 ESC til den portugisiske stat, idet der meddeltes sagsøgeren afslag på betaling af 991 009 ESC fra fonden og 810 826 ESC fra den portugisiske stat.

b) I sag 870301 P1: at tilbagebetale 4 399 475 ESC til fonden og 3 599 570 ESC til den portugisiske stat, idet der meddeltes sagsøgeren afslag på betaling af 8 589 002 ESC fra fonden og 7 027 365 ESC fra den portugisiske stat.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises og under alle omstændigheder frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Sammendrag af parternes anbringender og argumenter

28 Sagsøgte har fremsat en formalitetsindsigelse støttet på, at Retten ikke er kompetent, idet der er tale om en retsakt, der ikke kan anfægtes, og subsidiært, at søgsmålsfristen er udløbet.

29 Sagsøgte har anført, at når medlemsstaternes myndigheder fastslår, at der foreligger uregelmæssigheder, og tilbagebetaler Fællesskabet de tilskud, der uretmæssigt er ydet støttemodtageren, indtræder disse myndigheder i sagsøgtes rettigheder. Dette indebærer, at de nationale myndigheder alene har kompetence til at nedsætte et tilskud, som sagsøgte oprindeligt har godkendt. Kun såfremt sagsøgte, trods det

forhold, at medlemsstaten attesterer en faktisk og regnskabsmæssig rigtighed i henhold til forordningens artikel 5, stk. 4, opdager, at udgifterne er uforholdsmæssige eller uberettigede, påhviler det sagsøgte at træffe en begrundet afgørelse om nedsættelse af tilskuddet. Sagsøgte kan derimod ikke ændre anmodningen om udbetaling af saldobeløb i gunstigere retning for støttemodtageren. Det fremgår af disse principper, at tvister i forbindelse med en nedsættelse, der er gennemført af de nationale myndigheder, når disse således indtræder i sagsøgtes rettigheder, henhører under national ret. Retten er derfor ikke kompetent til at træffe afgørelse i sådanne sager.

- 30 Kommissionen har anført, at den ikke i nærværende sag har truffet nogen afgørelse, der kan anfægtes for Retten, og under alle omstændigheder ikke nogen afgørelse om nedsættelse af tilskuddet. Sådanne afgørelser er blevet truffet af DAFSE under udøvelse af de beføjelser, som denne institution udleder af sagsøgtes rettigheder, hvori institutionen er indtrådt.
- 31 Selv om det antages, at sagsøgte har truffet sådanne afgørelser, udgør disse en del af indholdet af skrivelserne af 30. juli 1990 fra DAFSE. Henvielsen til en eventuel afgørelse fra de kompetente organer indebærer ikke, at de ikke er endelige, idet denne henvisning alene omfatter eventuelle regnskabsmæssige ændringer, som ville blive foretaget af de kompetente myndigheder. Heraf følger, at sagsøgeren allerede den 1. august 1990 var bekendt med, at de omstridte beløb skulle tilbagebetales. Søgsmålet er derfor for sent anlagt.
- 32 Endelig må skrivelsen af 25. maj 1994 fra DAFSE og Kommissionens skrivelse af 16. juni 1994 anses for alene at meddele visse oplysninger, hvorfor de ikke kan udgøre beslutninger, der kan anfægtes i henhold til EF-traktatens artikel 173. Selv om det antages, at skrivelserne indeholder beslutninger, kan de alene anses for at indeholde retsakter, der bekræfter den subrogation, som sagsøgeren var blevet bekendt med senest efter dels beslutningerne fra DAFSE nr. 82/93 og nr. 84/93, som var blevet meddelt sagsøgeren den 13. september 1993, og dels den skatteinddrivelsesprocedure, der var indledt mod selskabet på grund af de omtvistede sager.

Sagsøgte har fremsat begæring om, at Retten anordner bevisoptagelse i henhold til procesreglementets artikel 66 med henblik på at afgøre, om sagsøgeren reelt havde haft kendskab til DAFSE's subrogation og til tvistens nationale karakter.

- 33 Sagsøgeren har anført, at skrivelserne af 30. juli 1990 fra DAFSE stammer fra en national organisation, og hævdet, at de ikke kan tilskrives sagsøgte.
- 34 Sagsøgeren har henvist til udsagn i de nævnte skrivelser om undersøgelser («... efter at have genbehandlet den pågældende sag vedrørende det gennemførte program findes følgende udgifter ikke at være tilskudsberettigede ... med forbehold af de ændringer, som måtte være nødvendig efter de kompetente myndigheders undersøgelser») og, med hensyn til sag 830301 P1, en beslutning fra sagsøgte («... med forbehold af ændringer ... og den beslutning, som Europa-Kommissionen vil træffe vedrørende denne sag») og anført, at der her udelukkende er tale om forberedende akter. Sagsøgeren har herved henvist til retspraksis vedrørende begrebet anfægtelig retsakt (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 8, og Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 42 og 46) og Domstolens dom af 5. december 1963, Henricot mod Den Høje Myndighed (forenede sager 23/63, 24/63 og 52/63, Sml. 1954-1964, s. 437, org. ref.: Rec. s. 439), hvori Domstolen fastslog, at en endelig beslutning skal fremstå i en form, som gør det muligt for dens adressater klart at erkende, at der er tale om en sådan retsakt.
- 35 Sagsøgeren har anført, at disse skrivelser af 30. juli 1990 hverken indeholdt eller nævnte sagsøgtes afgørelser, idet afgørelserne endnu ikke var truffet på dette tidspunkt. Da der derfor ikke foreligger nogen oprindelig retsakt, kan den anfægtede retsakt ikke anses for bekræftende.
- 36 Sagsøgeren har hørt om undersøgelsens resultater og om sagsøgtes endelige beslutning, men er aldrig blevet underrettet om, at der foreligger en sådan beslutning eller om nogen udbetaling eller afslag på udbetaling. Artikel 5, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 2950/83 indeholder imidlertid et krav om meddelelse af en sådan oplysning.

- 37 Sagsøgeren har endelig anført, at man ikke er bekendt med, at der er indledt en skatteinddrivelsesprocedure mod selskabet.

Rettens bemærkninger

- 38 Kommissionen har hovedsagelig gjort gældende, at den ikke har truffet nogen afgørelse i sagen, idet det ikke tilkommer Kommissionen at træffe afgørelse om nedsættelse af tilskud, når den nationale myndighed mener, at visse udgifter ikke er tilskudsberettigede, og tilbagebetaler Kommissionen de forskud, der uretmæssigt er udbetalt støttemodtageren. I dette tilfælde er den nationale myndighed indtrådt i Kommissionens rettigheder, herunder rettigheden til at nedsætte et tilskud.
- 39 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. DAFSE har nemlig, ligesom alle andre nationale myndigheder med kompetence i forhold vedrørende fondens finansiering af foranstaltninger, mulighed for i en anmodning om udbetaling af saldobeløb i henhold til forordningens artikel 5, stk. 4, at indstille, at et tilskud fra fonden nedsættes. Det er imidlertid Kommissionen, der træffer afgørelse vedrørende anmodningerne om udbetaling af saldobeløbene, og beføjelsen til at nedsætte et tilskud fra fonden i medfør af forordningens artikel 6, stk. 1, tilkommer alene Kommissionen. Det følger heraf, at Kommissionen i forhold til modtageren af tilskud fra fonden ifalder det retlige ansvar for beslutningen om at nedsætte tilskud, uanset om den nationale myndighed har indstillet, at der skete en sådan nedsættelse (Rettens dom af 13.12.1995, sag T-85/94, Kommissionen mod Branco, Sml. II, s. 2993, præmis 23 og 24).
- 40 Det tilkommer således Kommissionen og ikke medlemsstaten at afgøre, om de af støttemodtageren afholdte udgifter var i overensstemmelse med betingelserne, som Kommissionen havde fastsat i godkendelsesbeslutningen, idet medlemsstaten alene skal samarbejde med Kommissionen med henblik på at sikre betingelsernes overholdelse.

- 41 Under disse omstændigheder har DAFSE ikke kunnet indtræde i rettigheden til at nedsætte tilskuddene, idet denne rettighed til at nedsætte tilskuddene fra fonden udelukkende tilkommer Kommissionen i medfør af forordningens artikel 6, stk. 1.
- 42 I øvrigt bemærkes, at subrogationen i forordningens artikel 6, stk. 2, overhovedet ikke omfatter de beføjelser, som indrømmes ved artikel 6, stk. 1, men alene omfatter Fællesskabets rettigheder ved tilbagesøgning af forskud, der med urette er udbetalt.
- 43 Retten bemærker, at medlemsstaten indtræder i disse rettigheder i det omfang, den til Kommissionen indbetaler de beløb, der skal tilbagebetales af dem, der er ansvarlige for finansiering af foranstaltningen (artikel 6, stk. 2, sidste punktum). Men alene beløb udbetalt til støttemodtageren, som ikke er blevet anvendt på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, kan tilbagesøges (artikel 6, stk. 2, første punktum). Heraf følger, at da vurderingen af, om tilskuddet er anvendt som fastsat i nævnte beslutning, alene tilkommer Kommissionen, forudsætter en subrogation altså en forudgående afgørelse fra Kommissionen.
- 44 Det må i denne sag undersøges, om sagsøgte har truffet en afgørelse om at nedsætte tilskuddet, som omhandlet i forordningens artikel 6, stk. 1.
- 45 Retten bemærker hertil, at »... for at en retsakt skal kunne anses for en beslutning, skal dens adressater klart være i stand til at erkende, at der er tale om en sådan retsakt« (Domstolens dom af 5.12.1963, Henricot mod Den Høje Myndighed, nævnt ovenfor, Rec. 1963, på s. 455).
- 46 Det fremgår imidlertid ikke af skrivelsen af 25. maj 1994 fra DAFSE, at sagsøgte havde truffet nogen som helst afgørelse om at nedsætte tilskuddet eller om ikke at udbetale saldobeløbet. Tværtimod angiver DAFSE heri årsagerne til, at Kommissionen ikke finder at burde træffe en sådan afgørelse, når den nationale myndighed, som i denne sag, selv beslutter at nedsætte tilskuddet. Denne skrivelse kan derfor ikke anses for at have meddelt sagsøgeren en sådan afgørelse.

- 47 Det forhold, at sagsøgte ikke har truffet nogen afgørelse, støttes i øvrigt også af skrivelsen af 16. juni 1994. Heri henvises der nemlig til artikel 7 i beslutning 83/673. Denne bestemmelse omhandler imidlertid tilfælde, hvor tilskuddet undergives en undersøgelse. Det fremgår altså af denne skrivelse, at der stadig den 16. juni 1994 verserede en undersøgelse, hvorfor sagsøgte endnu ikke havde truffet afgørelse vedrørende de omstridte tilskud.
- 48 En sådan afgørelse kan desuden heller ikke udledes af det forhold, at DAFSE indbetalte en del af de forskud, der var betalt sagsøgeren, idet sagsøgte ikke have påbudt, at disse beløb skulle tilbagebetales.
- 49 Sagsøgte har i øvrigt såvel i sine indlæg som i sine besvarelser af Rettens skriftlige spørgsmål (jf. præmis 21) og under retsmødet fastholdt, at den ikke har truffet en afgørelse om at nedsætte tilskuddene eller om ikke at udbetale saldobeløbet.
- 50 Sagsøgeren har desuden heller ikke godtgjort, at der foreligger nogen helst anden retsakt fra sagsøgte, som har skullet ændre den retsstilling, der fremgår af godkendelsesbeslutningerne af henholdsvis 31. april og 27. maj 1987.
- 51 Det er følgelig ikke godtgjort, at sagsøgte har truffet en afgørelse om at nedsætte tilskuddene eller om ikke at udbetale saldobeløbet.
- 52 Retten kan derfor under disse omstændigheder kun fastslå, at der ikke i denne sag foreligger en retsakt, der kan anfægtes i medfør af traktatens artikel 173.
- 53 Da endvidere alene Kommissionen under alle omstændigheder er beføjet til at nedsætte et tilskud fra fonden, har afgørelserne fra DAFSE af 30. juli 1990 og 1. september 1993 om nedsættelse af det nationale tilskudsbeløb og pålægget om at

tilbagebetale visse beløb (jf. præmis 11 og 12) udelukkende national karakter og kan på ingen måde tilskrives en fællesskabsinstitution. De kan derfor ikke være genstand for en prøvelse fra Fællesskabets retsinstanser, idet det tilkommer den kompetente nationale retsinstans at efterprøve gyldigheden af de nationale foranstaltninger, der er truffet til gennemførelse af Fællesskabets retsakter vedrørende de omstridte tilskud. Den nationale retsinstans kan herved i medfør af traktatens artikel 177 forelægge Domstolen spørgsmål om disse fællesskabsretsakters gyldighed.

54 Retten fastslår derfor, at annulationssøgsmålet må afvises, idet der ikke foreligger en anfægtelig retsakt, som omhandlet i traktatens artikel 173, og finder det unødvendigt at behandle sagsøgtets begæring om, at der anordnes bevisoptagelse, som anført ovenfor i præmis 32.

55 Selv om det antages, at søgsmålet kan anses for et passivitetssøgsmål, der i medfør af traktatens artikel 175, stk. 3, er rettet mod det forhold, at der ikke er blevet truffet afgørelse vedrørende anmodningerne om udbetalingen af saldobeløb, må søgsmålet afvises, fordi de i traktatens artikel 175, stk. 2, foreskrevne formkrav ikke er iagttaget.

56 Det fremgår af de anførte, at søgsmålet må afvises.

Sagens omkostninger

57 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Retten kan imidlertid i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, andet afsnit, pålægge endog en vindende part at erstatte den anden part de udgifter, som skønnes at være påført modparten unødvendigt eller af ond vilje.

- 58 Sagsøgte har i denne sag tilsidesat sit ansvar ved ikke at have truffet afgørelse vedrørende anmodningerne om udbetaling af saldobeløb. Sagsøgtes skrivelse af 16. juni 1994 øgede kun forvirringen omkring de omstridte tilskud. Sagsøgte har endelig uden at have fremført noget væsentligt argument fremturet i sin opfattelse, skønt Retten i nævnte dom i sagen Kommissionen mod Branco klart fastslog, at Kommissionen alene havde kompetence til at nedsætte et tilskud fra fonden. Disse forskellige forhold har foranlediget sagsøgeren til at afholde unødvendige udgifter. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, andet afsnit, pålægges sagsøgte derfor at afholde samtlige sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

Schintgen

García-Valdecasas

Azizi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1996.

H. Jung

R. Schintgen

Justitsskretær

Afdelingsformand